

Svět nepředmětných skutečností

Pro tradiční způsoby myšlení je na jedné straně charakteristické, že s nepředmětnými skutečnostmi počítají, ale že s nimi pracují bez náležitého ohledu k tomu, že jsou nepředmětné, tj. že je zahrnují mezi předměty (předmětné skutečnosti). Můžeme se tedy tázat, jaký smysl, eventuelně jakou „výhodu“ má nebo může mít, když to budeme pečlivěji odlišovat a když se naučíme s nepředmětnými skutečnostmi pracovat (a myslet je) odlišně, tedy aniž bychom z nich (pro sebe, ve svém pohledu, ve své perspektivě) dělali předměty (předmětné skutečnosti). Prakticky to bude napříště znamenat, že kdykoli narazíme na něco, co až dosud vyvolávalo v nás (a ve většině lidí) pochybnosti, co s tím, zkusíme to „umístit“ do světa nepředmětností a časově do (pravé, tj. přicházející, „nové“) budoucnosti.

(Písek, 110507–2.)